

Cărtim

CÂTEVA CUVINTE DESPRE CĂRȚI

Peste câteva zile se deschide săptămâna cărții. Este o inovație care, dacă s'ar lua mai mult în considerare de cel în drept, ar aduce multe foloase lecturii noastre românești. Dacă în cursul unui an, poporul nostru nu-și mai aduce aminte că mai are un suflet cărui să se dea hrană, măcar odată pe an să-și se amintească acest lucru. Pentru aceasta trebuie desigur o propagandă vie — mai vie chiar decât cea electorală de către reprezentanții cariurării: profesori, preoți, învățători și oricare intelectual. Ar trebui, în acest timp, să se formeze echipe de „electori culturali” care să culegă toate cele mai îndepărtate și să răspândească știrea noastră curată și înțeleasă. Desigur nu vreau să spun despre răspândirea oricărei fel de literatură. Misionarii și reprezentanții culturali, și singuri să aleagă ce-ți trebuie poporului. Să fie chiar un prietel de propagandă contra mizeriei otrăvitoare și netăcute.

De sărbătoarea cărții românești, trebuie să se folosească în primul rând poporul rural și din cartierul marginal al orașelor și cuprins. Măștiul populației are prilejul mai des să simtă înțelegerea cărții. Are și înțelegerea o țară. Poporul rămas în urmă și fără dragoste de cultură, are nevoie să fie stărnit, să-și se deschidă gustul de a citi.

Dintr-o cercetare neprevăzută, am aflat prin graiul autorilor al vânzătorilor de cărți, că de câțiva ani țărânul nu mai cumpără nici o carte, nici atât cât cumpăra acum 10—20 ani. Se răspândeau printre o singură sursă pe vremuri, 2—3000 de „Viziile lui Domnului” și alte câteva mii de alte cărți religioase și povești.

Acum prin aceeași sursă, dacă se vând câteva sute anual. De altfel de literatură nici nu poate fi vorba.

Prin urmare „săptămâna cărții” vine să ne amintească de o datorie pe care o au carturarilor indicați față de acest popor lipsit de lumina învățării cu-o dă invenția lui Gutenberg, lipsit de farmecul unui grai românesc.

Pentru aceasta, ar trebui ca toate instituțiile să sară în ajutorul carturarilor. Să nu rămână primăria din județ care să nu vină în ajutorul răspândirii cărților în chip gratuit. Nu ne îndoiim de sprijinul șefilor de instituții administrative, în frunte cu d-nii Leon Mrejeriu, președinte și Al. Gheorghiu, primarul orașului Plăta. Dar chiar celelalte întreprinderi, fabrici, cooperative, magazine mari, au încă datoria ca în acest timp să se îngrijească de muncitorii lor, spre a combate publicitatea, care le-ar strica sufletele.

Rămâne apoi să se deschidă o campanie de înțelegere a celor citite și mai cu seamă de formare a gustului de citit. Știu în sarcina cui cade îndatorirea aceasta, despre care vom vorbi cu alt prilej.

CONST. LUCHIAN

ZIUA CĂRȚII

Fundația culturală regală „Principele Carol” înștiințează toate societățile culturale, care lucrează la sate, că anul acesta Săptămâna Cărții se va sărbători între 12 și 19 Mai, atât la orașe cât și în toate comunele rurale și le roagă să se încadreze în programul general al serbărilor și să ajute la împănirea lui.

Pentru orice întărire, în legătură cu Săptămâna Cărții la sate, ele se pot adresa Fundației culturale regale „Principele Carol” str. Latină 6, București.

O GREȘALĂ CARE TREBUE REPARATĂ

A fost o greșală că s-a primit de la d-nul profesor G. Mihăilescu, din postul de bibliotecar al liceului, de către Comitetul școlar.

Nu o spun numai eu, ei o spun toți cei care au asistat la sărbătorirea sa și i-au auzit mărturisirea de credință, de o sinceritate sguđuitoare: în bibliotecă „am simțit todeauna un viguros reconfort moral, pentru chinuții mea vieții. Decăteori, dezolat de boala care-mi distrugea unul din cele mai prețioase simțuri — auzul — m-a îndemnat gândul, în desele mele plimbări prin parci și prin munți vecini, să-mi găsesc o creangă de copac vâinos, care să mă lege de viața din viața și să mă treacă dincolo de limanul cel fără de suferință, de atâteori seampa mea bibliotecă m'a salvat”.

Mărturisesc sincer, că spovedindu-mă asta de un tragic realism, m-a gubuit până la lacrimi. Am înțeles că omul acesta deprins cu munca intensă, cu punctualitatea excesivă și cu amabilitatea desăvârșită, desprins de răsturile lui de o viață, se simte stingher — un in-

săngurat. Și dacă demisia dela catedră a trebuit să se producă, numai din cauza unui exces de bun simț și nu ca o plimbare la legii, la capăt de carieră, apoi demisia dela bibliotecă liceului, nu trebuia primită, ci trebuia considerată ca un gest tocmai de excesivă amabilitate și politeță, din partea acestui suflet unic de om.

Dar nu numai că nu trebuia primită, ci ea trebuia considerată ca un gest nou de oși mai mare legătură cu bibliotecă, prin faptul că a fost însoțită de acea însemnată dănie, de care a pomenit însuși sărbătoritul în cuvântarea sa: un splendid birou românesc cu cristal și un scriu de același calitate.

Am credință că omul acesta, este legat pentru tot restul zilelor de cărțile pe care le-a slujit o viață. În sprijin înii vin și frumoasele cuvântări, în acest sens, rostite de Părintele Vasiliu, d-l P. Popovici, d-l V. Dobrescu, Părintele Matasă, d-l I. Nichita, d-l V. Soroceanu, d-l V. Ghișescu, etc.

Dece nu i s'ar lăsa mângâiere

restului zilelor acestui admirabil om, care a mărturisit, cu atâta sinceritate că bibliotecă i le-a salvat!

Primirea demisiei a fost poate o simplă scăpare din vedere, căci nu-mi vine să cred, că graba pusă în această schimbare, a fost influențată pentru a servi un partizan al regimului dela putere.

Dar nu vreau să fac proces de intenție nimănui. Cred mai degrabă că a fost o simplă scăpare din vedere. De aceea, cei care au comis-o, au datorită de conștiință să o repare. Nu vor face prin aceasta, nimănui nici o nedreptate ei vor pune pe omul care se cuvine la locul cuvenit.

Și nici nu vor face o excepție. Căci, iată, la Academia Română, Ion Bănuș a rămas bibliotecar, chiar dacă nu mai este profesor universitar și nici președinte al ei.

Primirea demisiei profesorului Mihăilescu, e o greșală care trebuie reparată de îndată. E o datorie de conștiință.

Gr. Capșa, profesor

PAPARUDELE

de GH. GHEORGHIU

În anii de secetă, când săptămâni întregi trec fără să cadă un pic de ploaie, — cum se arată a fi și anul acesta — poporul în credința lui socoate că bunul Dumnezeu s'a supărat pe el și a legat ploile și atunci prin poezie și rugăciuni caută a-l îmbuna, că doar se va milostivi și va slobozi șiroaiele dătătoare de hrană.

Nereușind cu rugăciunile lor, ei recurg atunci la intermediul unei terțe persoane, care să mijlocească între dâșii și Atotputernicul.

Prin părțile noastre, ei recurg la ajutorul Sf. Fecioare, întrucât în icoana făcătoare de minuni dela M-reă Bistrița-Neamț sau de la Trifești.

Și se spune atunci în popor, că trebuie scoasă „Sfânta” sau că „iesă cu Sfânta”. Numai vedeți D-voastră că a scoate „Sfânta” nu este lucru tocmai așa de ușor; chestiunea e ceva mai complicată. Sfânta nu se lasă așa de ușor „scoasă”, căci aceasta înseamnă, în primul rând un foarte mare zdruncin al anumitor persoane și apoi cheltuielile de deplasare mai ales, care sunt destul de mari.

Trecând însă peste toate greutatețile și reușind a scoate „Sfânta”, Ea este purtată în mare cinste, alai și rugăciuni peste ogoarele oamenilor; și dacă nu atunci, apoi în puține zile după aceea trebuie să ploaie. Dacă totuși nu ploiește, oamenii cred că din cauza păcătoșeniei lor, Sfânta s'a supărat și nu a mai făcut intervenția către Cel de Sus.

Prin părțile Munteniei însă, această chestiune se simplifică mult. Pe acolo în timpul verilor secetoase se recurge în afară de Sfântă și la serviciul Paparudelor.

Pe acolo, flăcăii sau fetele mari, fac așa numitul joc al „Paparudelor”. Flăcăii, sau fetele, în fiecare Duminecă, se duc în luncă sau în lunci și după ce au strâns fiecare câte un braț de bozi, aleg pe unul dintre ei mai dibaci, care să facă pe paparuda.

Ei înșiră frunzele de bozi pe sfiori și apoi acoper cu ele — peste

continuare pe pag. 2-a

SĂPTĂMÂNĂ CĂRȚII

La 11 Mai se inaugurează sărbătoarea anuală a cărții. Cu ce fast și cu ce program se va sărbători cartea românească în cursul unei săptămâni, nu putem ști de mai înainte. Vor fi, de bună seamă expoziții frumoase îngrădite în vitrine, se vor ține pe ici pe colo discursuri și se vor da indemnuri... E bine, e frumos și oarecum impresionant. Noi am dori însă mai puține discursuri și mai puține festivități. În schimb să se deie cetitorului, o carte ieftină ca preț, dar scumpă ca gânduri, dar încă ca idei, dar, mai ales curată ca hrană sufletească pentru toată lumea cunosătoare a slovei.

Și aceasta să nu se reducă numai la o singură săptămână, ci să dureze mereu, pentru

ca, pe încetul, gustul de citit să străbată în rindurile mari ale mulțimii, azi pornită spre viteza tuturor sporturilor, ce se văd practicate în toate laturile vieții sociale.

La noi cartea bună e scumpă. Eftină e numai maculatură ușoară, deșantată și scribănică, ce iese din anume tiparnițe cu program de destrămare a sufletului românesc, ce-și tipă pe uliți reclamele, ce-și vintură pe garduri pozole deșuchiate și macabre, ce-și difuzează, în suflete crude și fără putință de autocontrol, germenul distrugător ce roade temelia sensibilității sănatoase, transformând-o în cultură de isprăvi similare isprăviilor celor trei liceieni din București.

Ce-ar fi adică dacă editu-

rile noastre ar lupta contra acestui rău, punind și ele la dispoziția cetitorului, cartea cea bună pe preț ieftin? Și ce-ar fi dacă s'ar face controlul cărții, măcar acum în săptămâna cărții?

Dacă această săptămână adică, s'ar transforma într-o săptămână de control a rafturilor librăriilor și mai ales a tuturor depozitelor de maculatură ieftină și, asemenea pașoptiștilor munteni, am pune pe dric și am arde, filă cu filă, tot ce-i netrebnic și dizolvant?

Ar fi poate aceasta o extirpare a unor glande ce funcționează rău și îmbolnăvesc, macină, distrug.

A. A. Rotundu

Din flora culturii Neamțului

de IOACHIM FUIOGĂ

Nu strică să reamintesc — deși sunt convins, că toți onorații noștri cititori o știu bine — că totalitatea plantelor ce cresc într-o regiune, formează ceea ce se numește flora acelei regiuni. Și iarăși nu strică, să reamintesc aceluiași onorați cititori, că și în domeniul vieții spirituale există o floră, alcătuită din tot ce intelectualitatea unei regiuni produce. Și județul nostru, nu numai în privința florii propriu-zise a plantelor, dar și în ce privește flora sa culturală, este un de bogat, încă în unele privințe, nu-și găsește egal, în nici unul altu, din întreaga țară.

Datorită acestei situații, a vorbi deci, despre întreaga floră culturală a Neamțului, înseamnă căpăta azi de studiu și câteva volume tipărite, scrieri pe care desigur, eu totuși bunăsimț și eu totuși văd, că care nime înșiră sperie mereu lumea, căvâșorii noștri „Artații” este lucru să nu le poată pe deplin satisface: Mai

mult cântă: unei subsemnatul nu

se găsește momentu, la o altă de prezentare lucrare, ei din această, altă de variată noastră floră culturală românească, nu voi mărgini în numărul de față, la un singur ghicel literar, cu care ne-am trezit într-o bună zi, că a făcut ochi să din semu în vitrina Muzeului Vasile Ionescu din Plăta Neamț, odată cu schimbarea viorole de acestu timpuriu primăveri și în concurență cu ele, de teamă să nu-și înămoie.

Și acum așaji, că e vorba de Anuarul Liceului „Petru-Rareș” din Plăta-Neamț, pe anul școlar 1932—1933.

spun, din capu locului, că în ce privește volumul său, anuarul de care ne ocupăm, ține calea de mijloc, nu este adică, după cum se zice, nici prea, prea, nici foarte, foarte.

În privința punctului de vedere însă, din care a fost privită alcătuirea lui și a chestiunilor tratate, acest anuar prezintă o importanță covârșitoare prin aceea, că a depășit formele sterile ale anuarilor clasice, tip bancar, cuprinzând doar câteva bilanțuri moarte, eu două trei biografii ale mahărilor respectivi, lărgindu-și din contră, cât mai mult orizontul intelectual și dincolo de granițele administrative stricto-senzo, ale instituției al cărui nume poartă și îmbrățișând cât mai multe și cât mai variate probleme, din viața județului nostru, cu tendința după cât se pare, de a ajunge cu vremea prin studiile făcute an de an, o a hărăz completă a vieții nemțene sub toate raporturile, de care, pentruca oricine să-și dea seama, în ce măsură avem nevoie, o deajuns să spun deocamdată atât, că într-o zi, vînd să mă interesez

despre fauna, flora și solul Neamțului, n'am găsit în biblioteca liceului local, absolut nici-o lucrare de acest fel, ba nici măcar oele vre-o două, trei, mi se pare, tipărite în alte părți și de către alte persoane străine de județ, nu sunt procurate, spre a se putea găsi în bibliotecă. Or, aceasta este o mare jenă, pentru istoria culturală de secole, a județului nostru.

E locul aici, să atrag atenția onoraților cititori, ca nu cumva să fiu înțeles greșit, anume, țin să se știe, că eu nu reproșez nimănui nimic, ci fac pur și simplu o mărturisire dreaptă, a unei constatări dureroase, pe de-o parte, iar pe de altă parte, vreau ca prin acest caz — nu singurul și nu cel mai grav, de altfel, să scoot în evidență inimăul serviciu — căci de aceasta este vorba — pe care-l face în această privință culturii locale și generale, anuarul Liceului „Petru-Rareș”, așa cum este alcătuit. Și aceasta face și dovada îmbucurătoare, că alcătuitoarii lui sunt oameni cu solidă pregătire, cari po băncile Universității, au

continuare pe pag. 2-a

PAPARUDELE

continuare de pe pag. 1-a

oamăse — flacăul sau fata aleasă a jua paparuda; frunzele fiind așa fel suprapuse, cum vine și dritilit acoperișul unei case de țară.

Paparuda astiol împopotonată, având pînteni și zurgălăi la picioare, cutreeră satul casa de casă, cântând și jucând diferite cântece și jocuri după regiuni.

Gospodarul casei provenit, întâmpină paparuda în poartă, cu o colă plină cu apă, pe care i-o toarnă în cap, după care îi dă oeva în dar.

Poporul crede foarte mult în puterea paparudelor, pe motiv că ele ar avea o putere novăzută, de a dezlega ploile. El crede că acolo unde paparudele își fac datoria, chemând regulat ploile, nu poate fi nici când secetă mare. De nu plouă la timp, atunci paparudele nu și-au făcut conștiința și cu sfîntenie datoria.

Azi, când milioane de ochi, cată disperati la cer, doar vor zări vreun mic norăș de ploaie, azi când spectrul foametei se arată iarăși hidos înaintea ochilor lor așurii, astăzi când nici bunul D-zou, nici Icoana făcătoare de minuni, nu îndeplinesc minunea și pământul crapă de uscat, cui să se mai adreseze ei cu ruga, decât celor care leagă și desleagă toate în această țară?

Voi care vă ziceți oameni politici, voi azi atât dor dărnici cu gura, voi lăcrători sâmbriași, care pe lângă leașa sau pensia voastră, mai încasați zilnic, te miri ce și mai nimica — din care însă o familie nevoiașă ar trăi o lună — în calitatea voastră de lucrători la fabrica de legi din dealul Mitropoliei, azi când fabrica și-a închis vremelnice porțile, iar voi ați devenit șomeuri cu plată, faceți voi minunea pe care ei o așteaptă. Deslegați și pentru ei ploile și-i opriți dela nebunia disperărei. Iar dacă nu aveți altă putere, decât gura din care au auzit destule vorbe sfărătoare și-au văzut oșind kilometri de panglici tricolore, atunci faceți voi pe paparudele, amestind astfel cum se amotește peștele de iarbă, sau de alior și el, poporul, a tot credul, vă va crede și de astă dată.

Încercați, nu aveți ce pierde!

Dacă va da bunul Dumnezeu ploaie, ei vă vor ridica osanale, iar de va fi contrarul, convingi vor fi că și de data asta au jucat prost paparudele.

Gh. Gheorghiu

ZIUA MUNCII

În tradiția poporului Român, ziua de 1 Mai este sărbătoarea primăverii, Armindenul. În această zi se pune, întâi, pălării de pae și se fac cele dintâi excursii în mijlocul câmpului înverzit sau a crângului înfrunzit.

De o bună bucată de vreme însă, această zi, a fost numită și ziua sărbătoririi muncii Adică cum vine asta? N'am priceput niciodată, ce fel de sărbătoare a muncii e aceasta, în care, se dă ordin, să nu se facă nici o treabă.

Noi știm că:

„Stăntă muncă e aceea ce răsplăta'n ea'ți găsești”,
(Al. Vișnița)

nu în statul degeaba. Mi se pare nepotrivită denumirea de sărbătoare a muncii, ce se dă unor zile, în care munca este tocmai desconsiderată. Nu este altă mină, sau sărbătoare, a muncii, decât însăși munca.

Sărbătoarea muncii — fixată cu dibăcie la arminden — nu e sărbătorirea muncii, ci e ziua în care se dă deplină libertate, să se facă politică roșie cu muncitorii. Această meșteșugită insinuare a vederilor desordinei comuniste trebuie să înceteze. Și dacă e vorba de o zi a muncii — deși munca are sărbătoare în fiecare zi, la cei ce muncesc — apoi aceasta să fie în adevăr, ziua, în care să se muncească mai mult decât oricând.

Și cei care stau, deobicei, degeaba, să muncească în această zi, nu dimpotrivă să stea și cei ce muncesc.

Toți Românii să iee contact cu munca. De pildă: patronii întreprinderilor industriale, proprietarii moșiilor, stăpânii atelierilor și toți muncitorii intelectuali, în această zi, să muncească cu brațele, iar muncitorii cu brațele, să fie lămurii asupra muncii intelectuale și a completării celor două feluri de muncă, pentru a dis-

pare din sufletul intelectualului desconsiderarea pentru munca fizică, iar din mintea muncitorului cu brațele, să iasă convingerea, că așa numiții intelectuali, trăiesc ca niște trântori pe spinarea lor.

Există și la Romani o sărbătoare a muncii, dar în aceea zi, însuș împăratul ieșea de ținea de coarnele plugului, când se trăgea prima brazdă. Printr-o sărbătoare a muncii, înțeleg consacarea și elucidarea însemnătății ce are, fie intelectuală, fie fizică, și asta nu se face decât prin muncă efectivă. Să ne gândim: Hristos, când a vrut să consfințească sacrificiul pentru un scop înalt, nu l-a consacrat prin însuși supremul sacrificiu?

În ziua muncii, să se intre în minele de sub pământ, să se iasă la câmp, să se meargă în fabrici, în ateliere, să se viziteze birourile, artiștii, poșta, cismăriile și peste tot să fie muncă încordată, care să învedereze rezultatele mărețe ale unei trebi făcute cu bună credință și din toată inima. Ce frumos ar fi să vedem în ziua muncii echipe de muncitori intelectuali muncind cu brațele la câmp, în fabrici, în mine; echipe de agricultori în ateliere; echipe de meseriași pe ogor: toate femeile țesând, cosând, spălând, ca să se împletească toate aceste feluri de muncă efectivă, care ar fi cel mai frumos semn al muncii. Până ce nu vom sărbători munca prin muncă, fie că i se va soroci o zi sau nu, vom fi recunoscut însemnătatea muncii. Așa cum s'a făcut până acum, a fost o ticluită strecurare a elementelor desăgreate în sufletele muncitorilor, tocmai pentru a-i desgusta de muncă. Acum e timpul — sărbătorind sau nu — să muncim cinstit și din toată inima.

Mihal Avadanei

Profesorul Mihailescu la Tulcea

Citind darea de seamă a felului cum înțelege corpul didactic secundar, să și arate sentimentele, către colegii eșii la pensie, am ramas vădit emoționată, iar răspunsul sărbătoritului prof. Mihailescu, pe lângă eleganța stilului, starea lui sufletească mi-a stors lacrimi căci aceea ce se ascunde în sufletul lui bine echilibrat, e și în al meu, suferind ambii de aceeași infirmitate, dureroasă pentru cine simte. Dar nu aceasta mi-a fost scopul, când am voit, să scriu, ci a spune celor din Piatra isprăvile lui la Tulcea, unde sute de elevi străini, s'au adăpat la frumoasele și atrăgătoare lecții de limba română.

În Tulcea, ca în toate părțile locuite de mulți străini, menirea dascălului în genere era îndoită: a învăța pe elevi limba corectă și apoi carte.

Dar gândul îți fugea și la adulți, pe care nu-i puteai aduce la școală și totuși trebuia să le formezi un suflet mai apropiat românesc, le trebuia conferinți și lecturi atrăgătoare și atunci s'a luat hotărârea înființării unui cerc didactic a cărui înfăptuire era grea; totuși nu s'a lasat înfăptuirea în suspensie, ci profesorii: Al. Calateteanu, C. Motomancea, Gh. Mihailescu și cu subsemnata am înființat un club, care avea o bibliotecă, cu o cameră de lectură, un salon cu pian, pentru dans și alte încăperi, pentru discuții de tot felul, numai politică nu.

Cine credeți că era omul care și-a luat obligația păstrării cărților și împărțirea de a fi citite și de străinii cunoscători de carte românească? Mai întâi prof. Sava și în urmă tot acelaș adorator al cărții, căci ea te distrează și te mângăie; profesorul Mihailescu, pe care l-am lăsat la Tulcea și de

unde, numai războiul l-a făcut să plece.

În acest club s'a făurit, strânsa legătură de prietenie, între profesor, institutor și învățătorul de la țară.

Dar străinii ce fericiți se simțeau, când erau invitați la însușele noastre adunări, cu dansuri, în care hora predomină; iar brăul făcea să salte sufletul străinului, alături de al românului.

Am aflat că există și acum tot în așa condiții acest cerc didactic și că și are localul propriu; iar acel ce stă ca santinelă română în acest loc, este Al. Calăfeteanu.

Așa ceva n'ar strica și în Piatra, căci s'ar păstra strânsa legătură, chiar după ieșirea la pensie. Atât d-nul Mihailescu, cât și subsemnata, am contribuit cât trăim.

Marla Gorgoi

Cerc cultural

Luni 23 Aprilie a. c. s'a ținut în localul școlii primare din Oșlobeni-Bd. Precista, un frumos cerc cultural organizat de d-l inv. Gh. I. Idiceanu, directorul școlii. Dimineața s'a oficiat slujba religioasă de pîrintele Cezar Popescu și preotul călugăr Trifan.

Corul căminului a dat răspunsurile la Sf. Leturghie.

Ședința publică a constat din coruri, recitări și piesele de teatru «Scripțorica satelor» și «Țiganul recrut» conduse de d-na Victoria Idiceanu și d-ra Ana Matei.

A vorbit d-l inv. V. Hizan, despre roadele învățaturii, C. Bostan, despre patrie și I. Domnăscu despre apărarea pasivă și primejdia revizuirii tratatelor.

Șirul conferințelor l-a încheiat d-l V. Dorohonceanu președintele cercului, arătând printre altele și nevoia ce se simte de un nou local de școală.

Din flora culturii Neamțului

continuare din pag. 1-a

muncii serioasă de și-au însușit metode superioare de studiu, și mai presus de toate, sunt mai ales persoane însuflețite de frumoase sentimente și dor de muncă până la sacrificiu, și care deci, pentru strădanile lor nobile, ar merita măcar atâta încurajare din partea intelectualilor județului, de a-și procura cât mai mult, câte un exemplar din această prețioasă lucrare, cu atât mai mult, cu cât ea folosește oricui și oricând, toată viața.

D-l Profesor Constantin Turcu

Cine cunoaște pe d-l prof. Turcu și-l știe cât este de tipicar, în ce privește regulile gramaticale și estetice ale oricărei tipărituri, și mai știe apoi că d-sa a avut și partea leului, în munca depusă cu alcătuirea anuarului în chestiune, acela va înțeleg ușor, de ce acest anuar, a apărut în condițiuni tehnice atât de bune.

Cuprinsul se împarte în două: în prima parte se

tratează chestiuni generale, iar în partea a doua, este expusă situația școlară și administrativă a Liceului.

Începutul îl face d-l Turcu, printr-o foarte scurtă introducere, prin care d-sa arată, cum sunt concepute cadrele anuarului, indicate prin definiția: „Anuarul — instrument de cunoaștere a regiunii”, precum și felul în care a fost apreciat de presă, anuarul precedent.

După această scurtă lămurire, urmează imediat articolul „Viața, personalitatea și activitatea profesorului Pataite Criveț” scris tot de d-l prof. C. Turcu. Începând și aici cu o lămurire în prealabil, d-sa, înșiră apoi o serie de date biografice, ale celui în cauză, după care descrie personalitatea acestuia și activitatea sa, ca profesor, ca om politic, ca om de cultură și ca publicist.

Prin materialul întrebuintat, prin studiul serios făcut și îndemânarea cu care este scris, articolul d-lui

Turcu poate servi oricând, de o prelegere universitară. Iar ca folos pentru public, pe lângă că face cunoscut, cum se cuvine, un personaj de elită al județului nostru, dar dă și un imbold în acelaș timp, și altora, care ocupă demnități locale, în prezent, în senzul de a-și da osteneala să tacă tot mai multe fapte mari, ca să vină într-o zi și pentru ei, ocazia fericită, de a se vorbi și despre dâșii așa, cum a vorbit în expunerea sa, d-l Turcu, despre d-l Pataite Criveț.

D-l Profesor Ioachim Botez

Cu tot riscul pe care-l încerc, de a fi bănuț de părtinire, intrucât în calitate de țiz, aș fi chipurile oleacă de rubedenie oarecum cu d-l prof. Botez, pe care nici n-am avut încă onoarea a-l cunoaște personal, până în prezent, trebuie să spun totuși limpede, că articolul d-unei sale este cea mai de seamă bucată literară din tot anuarul de care vorbim.

Aceasta atât pentru felul cum este scris, cât și pentru subiectul pe care-l tratează.

Desigur că o celebritate cum este Ion Creangă, pentru a fi descris în toată măreția lui, trebuia și o pană de maestru și alcătuitorii anuarului în chestiune, se pot felicita de alegerea făcută.

D-l Botez vorbește în articolul d-sale despre Creangă ca scriitor al pământului, cu o sumă de citate din traduceri străine și conchide că, farmecul neîntrecut al povestitorului din Humulești, cu expresii și senzuri de strict idiom local, nu va putea fi niciodată înțeles și gustat pe deplin, de un străin. Iată ce spune d-l Botez în această privință:

„Ca să se vadă cât poate prinde un Franțuz, din parafumul intim al slovei lui Creangă, ce nu trebuie atinsă întocmai ca un bob de smeură pe rămurica sa, încărcată de rouă și mireasmă

să”... etc.

Aceasta este prin urmare geniala caracteristică a operei lui Creangă: bobul de smeură pe ramura sa exotica, de pe stâncile Neamțului și'n veci, numai băștinașii vor fi fericiți, care-i vor înțeleg și simți toată dulceața.

Când am citit acest rând, de-o atât de fermecătoare poezie, al d-lui Botez, având deja în minte și murmurul dulce al primelor fraze, cu care își începe articolul, nu mi-am putut stăpâni, izbucnirea unui fel de sentiment de orgoliu național, văzând că și în timpul nostru se mai găsesc talente, care scriu «o limbă ca un tagure de miere».

Preot C. Matasă

Prin articolul Sf. Sale «câmpul lui Dragoș» pîrintele Matasă, în afară de prețioasele probe de neîntrepută viață omenească în județul nostru, începând chiar din epoca de piatră,

Triumful politicii franceze

Diplomația franceză, fină și iscusită, a fost în toate timpurile superioară tuturor diplomațiilor europene. Pareuând istoria diplomației a Franței, putem constata o politică dusă cu multă pricepere și cu mult tact.

Franța și-a arătat în decursul veacurilor, cu excepția câtorva epoci ca aceea a marelui Napoleon, că nu e o țară imperialistă și toată politica ei europeană tindea să-și asigure frontierele și pacea în restul Europei. Și cu drept cuvânt se zice astăzi, că politica externă a Franței este totdeauna cea internă a Europei.

Interesul Franței pentru răsăritul Europei și pentru problema politică, ce se leagă de această parte a vechiului continent, trebuiau să vină în ajutorul ei și totodată în ajutorul păcii generale. Și tocmai astăzi, a născut-o, a dovedit ea din nou lumii întregi, că bărbații ei de stat sunt călăuziți de un simț politic și diplomatic excepțional de bogat.

Ultima călătorie a ministrului de externe francez Barthou la Varșovia și la Praga, au fost un adevărat triumf al străduințelor franceze ca să asigure Europei liniștea. Polonia cea puțin jignită din cauza pactului celor 4 mari puteri ale Europei a fost din nou câștigată, afirmând că înțelegerea ei cu Germania nu poate fi deloc interpretată, ca o îndepărtare de prietenia Franței. Pactul celor 4 mari puteri, amenințând deodată echilibrul Europei, părea ca un dietat pentru micile puteri și considerat ca o greșală de-a fostului ministru Paul Boncour. El n'a făcut decât să răcească prietenia micilor state legate de Franța, printr-o prietenie veche și sinceră a făcut să sperie Germania, că-și va reface vechiul imperiu și să deie Italiei posibilitatea, de a-și asuma dreptul să dieteze în bazinul Dunării, sau în peninsula balcanică.

Franța și-a dat seama de această greșală și caută astăzi să-și recâștige toată prietenia, în centrul și răsăritul Europei. Problemele Europei centrale, ca situația Austriei, pactul economic al statelor Dunărene, depinde foarte mult și de Franța. Planul lui Briand și al d-lui Tardieu se preocupă foarte mult de redresarea economică a Europei centrale.

Plecarea d-lui Barthou la Praga este desigur în strânsă legătură cu tranșarea revendicărilor existente între cele 2 republici slave vecine, Cehoslovacia și Polonia.

Odată rezolvite aceste probleme, Polonia nu va mai ezita să facă parte din Mica Înțelegere. Și pactul balcanic s-ar putea spune că a fost inspirat de cereurile politice ale Franței. Un non pact, care o pe cale să se încheie între Belgrad, Sofia și Ancara trebuie considerat ca o continuare a Micii Înțelegeri. Pe de altă parte, prietenia cunoscută a Turciei pentru Rusia sovietică ne face să bănuim unde se oprește acest cerc al politicii franceze. Legăturile între cei doi aliați din timpul marelui războiu Franța și Rusia sunt cordiale.

Iată triumful tezei franceze. Italia dorește astăzi să se înțeleagă cât mai mult cu Franța, dorește vizita d-lui Barthou în Roma. Germania însă, bătută astăzi de măsurile belicoase ale frumosului Adolf, va trebui să înțeleagă că numai în perfecta colaborare cu celelalte puteri, constă fericirea Europei întregi, inclusiv aceea a Germaniei.

Al. Grigorovici

Colaboratorii noștri sunt rugați a-și scrie articolele citeț, pe o singură față și nu mai lungi de trei pagini, pe sferturi de coală.

SPICUIRI SILVICE

Aurelian Ionescu. Pădurea este o minueată operă de artă matură, care nu crează nimic urât. Ea devoltă în om spiritul estetic. Pădurea este, o complexă unitate de logică — arborii, arbuștii, subarbuștii, ierburile și toate celelalte vegetale și animale din pădure trăiesc într-o cumplită armonie.

Pădurea te farmecă prin aspectul, prin măreția și frumusețea ei, prin liniștea și armonia ce domnește acolo. Ea este locul de reculegere pentru toată lumea obosită și necăjită de grijile lumești. Acolo se găsește liniștea. Pădurea te face mai blând, mai cumpătat, căci în singurătatea ei, nu găsești nici o înșurubire. În pădure nu găsești nimic urât, nu găsești tristețe și trivialitatea.

Viața din pădure arată celui ce caută să-i pătrundă

tainele, spiritul de sociabilitate și de adaptare, care se găsește în deplină armonie în pădure. Pădurea este icoana armoniei desăvârșite. Acolo se va putea vedea cum fiecare element al ei își ocupă locul lui și numai al lui și cum fiecare lucrează în tăcere, fără reclamă și scopuri singuratic. Pădurea ne dă astfel un strălucit exemplu de solidaritate.

Mihail Eminescu. „Își desbracă țara sânul” Codru — frate cu românul —

De săcure se tot pleacă Sărac în țară săracă!

Chateau Briand Popoarele înfloresc când au păduri; îndată ce sfârșesc ele încep să cadă.

Cardot. Tăind-se pădurile, omul a secăt isvoarele și a pregătit astfel valeda nisipului.

Proverb sârbesc. Acela care taie un copac ucide un om.

I. Simionescu. Sădiți copaci! E glasul ce trebuie să se audă mereu. Casa fără umbră e iad; satul fără pom e ca pustiu. Tăind pădurile cu nemiluita, ne va ajunge blăstămul celor ce vor veni după noi.

Cezar Petrescu. O pădure devastată e o poliță (cambie) deschisă asupra viitorului. Nu e vorba nu mai de o bogăție sleită, ci de un dezechilibru în sistemul hidrometric și hidrografic.

I. Simionescu E un fapt elementar, că arborii sunt dușmanii puhoaelor. E o față din polița naturii.

Pamfil Șeicaru. Se răz bună pădurile devastate. A ajuns la scadență toată isprava de despădurire a munților. Plătim (prin pagubele suferite de inundații și prin neregularitatea ploilor) și vom continua să plătim neprevederile și lipsa de vrednicie, lăsând munții golași, nerestituindu-le ce le-am prădat.

PERGAMENT RUMINESC

Stihuri pentru ziua cea mare

Vreți să ne știți virtutea? În cimitir de sat,
pe cîmpuri de bătae — acolo-i îngropat,
avutul cel de cinste, rămas pentru vecie;
e scris în negrul țărniș și lumea ntreagă-l știe:
cei ce-au cercat prin timpuri, să rupă vre-o fărîmă,
din brazda nouă dragă, cu sînge le-au plătit,
căci vrerea lor mîrșavă, în colb s'a năruit;
doar dragostea de țară și munții îi dărimă,
dar oamenii? Iar martor n-îe un lung trecut...
Și pieptul nostru fi-va, întodeauna scut
de stîncă neclintită, la vechile hotare,
din Dunăre la Nistru, la Tisa și la Mare.

Ni-e dragă pacea, munca; primim pe orișicare,
de-i suflet bun; om pune, cu el deavalma plugul,
din roada țării noastre, ne-o împărți belșugul,
de-i gînd viclean, l'om pune, cu fruntea la pămînt
și trupul lui — cenușă — l'om spulbera în vînt...
Să asle toți aceia, ce ne-or rîni pămîntul:
la marginile țării, noi le-am săpat mormîntul!

Ne-or ști atunci virtutea! În cimitir de sat,
pe cîmpuri de bătae — acolo-i îngropat
avutul cel de cinste, rămas pentru vecie...
Iar cei ce nu-l știu încă, vor învăța să-l știe.

Ion Vespremile

ne pune la dispoziție și admirabile pagini de istoriografie străbună: «Dăruiesc credinciosului boer, care a slujit mai înainte stănt răposaiilor noștri, cu dreaptă și credincioasă slujbă amândouă judeciile».

Ce fidelă oglindă a suttelului strămoșilor noștri, reprezintă acest hrisov a lui Alexandru cel Bun, căci neapărat, va fi trebuit ca cei slujii, să fi îndeplinit în viață fapte ca totul deosebite, pentru ca urmașii să li se adreseze cu aceste cuvinte de «sfânt răposaiilor noștri», deasemeni trebuie să fi existat pe acele vremi, un respect desăvârșit față de cei mai mari și de părinți, pentru ca aceiași urmași să s'ntrebuințeze pentru morții lor astfel de cuvinte. Comparați acum etica stăntă a vieții de atunci, cu anarhia totală a eticii vieții de azi, când copiii mici se tutuesc cu părinții, așa e moda, când cele sfinte sunt batjocorite și când persona-

litaile cele mai de seamă, sunt terfelite în noroi, de ultima pușlama a valuii de mocirlă democrată, plus compromiterea autorităților, atât prin incorectitudinile faptelor lor, cât și prin demagogia adversarilor și veți avea toată explicația dezastrelui moral, în care ne aflăm, dela imensele scandaluri škodiace, până la abominabilele crime, ca aceea ale liceistilor dela Lazăr.

D-l Ion Dandescu

D-l Dandescu licențiat în Litere, sub titlul „Alunecările de straturi din muntele Cozla” face un studiu serios asupra structurii geologice a acestui munte și a cauzelor alunecării straturilor lui. Studiul de strictă specialitate și foarte necesar, atât dascălilor și elevilor din județ, cât și oricărui intelectual, meri ales când ne gândim cât de tonatic este acest munte, care o ia așa razna câte odată, cu plapoma lui de straturi în cap, fă-

când niște giumbușlucuri, care înseamnă adevărate dezastre; cum s'a întâmplat de pildă în anul 1897, când s'a prăvălit peste oraș, ștergând de pe fața pămîntului, pentru vecie, o stradă întreagă, cu case cu tot.

D-l Profesor Ion Tazlăuanu

D-l Tazlăuanu alegându-și ca subiect „Considerațiuni geologice asupra muntelui Petricica” face deasemeni un studiu scurt asupra muntelui cu acest nume, tot din punct de vedere al structurii lui geologice. Și cum d-l Tazlăuanu este și un om de spirit, nici nu se putea, să nu fie tentat de acest munte anapoda, cu aspect de moșuroiu izolat, ajuns acolo unde se găsește, parcă din cauza unui picior, ce i l'ar fi repezit în spate, ceilalți confrăți ai lui dimprejur. Și nu se putea zic, ca acelaș om de spirit, să nu facă o comparație a stăntii Petricica și cu o altă stăncă, mult mai mică, însă

mult mai năstrușnică, prin poziția și legenda ei, ați înțeles desigur, că e vorba de Peatra Teiului, pe care se spune, că ar fi înșfăcat-o niște draci în spate din vârful Ceahlăului și ar fi ajuns cu ea pe sus îndreptul locului unde se află azi, cu gândul să izească Bistrița și să înecă niște călugări, cu viața sfântă ce se găseau în apropiere. Cum însă la un moment dat au cântat cocoșii, de miezul nopții, necurații au dat drumul stăncii din văzduh și s'au făcut nevăzuți. D-l Tazlăuanu se întreabă, dacă nu cumva și Petricica, va fi avut pe vremuri o asemenea soartă, în tot cazul ea, neprovenind din Ceahlău, care este format mult mai înainte de era de formație a Petricăii.

Oricum, eu aș fi foarte bucuros, dacă amicul Tazlăuanu, ar găsi fericita formulă de un compromis, cu câțiva crainici ai puterilor întunerecului, dintre aceea care se ocupă cu mutările

GUSTUL DE CITIT

de Const. Luchian

Problema s'a discutat mereu și formează și azi unul din punctele principale de preocupare, mai cu seamă pentru dascălii primari. Ea a fost tratată în amănunt de propagandistii noștri culturali, stabilindu-se norme de urmat, în-tocmai ca jaloanele de demonstrație ale unei teoreme. Numai că teoria este departe de practica lucrurilor.

Mai întâi se pun în față două categorii de cititori: a) lumea care are deja o instrucție căpătată prin școală și care urmează a se cultiva prin lecturi potrivite gradului lor de dezvoltare intelectuală și b) lumea fără instrucție ci în curs de formare prin școală și prin citit (copiii și poporul dela sato ori dela mahala) Asupra celei de-a doua categorii, atenția noastră trebuie îndreptată serios, căci cea dintâi categorie știe, sau se presupune că știe singură să-și aleagă lectura.

Copiii și poporul nu știu să-și caute izvorul de lumină și ei cunosc ce trebuie să-și aleagă. Dacă, prin absurd, ar voi singuri să se cultive, fără o îndrumare atentă, atunci sănătatea sufletească a lor ar fi primejduită — cum se și întâmplă adeseori — de otrava lecturilor nepotrivite și inadins pusă în calea lui. În majoritatea cazurilor însă, poporul nu caută cartea, din lipsă totală și dragoste față de ea, din lipsa folosului ce-o vede în ea și din lipsă de îndemn.

Prin urmare aici poate fi rezolvată problema noastră: să se dezvolte gustul de a cerceta cartea, să capete dragoste și încredere în ea. Pentru aceasta este nevoie de îndemn la tot pasul. Țăranul nostru, ca și copilul, nu face nimic bun din proprie inițiativă, dacă nu vede folosul la vecin, dacă nu i se spune și azi și mâine despre acest folos.

Iată dar nevoia unor îndrumători, care să se ocupe de răspândirea cărții, alegerea ei și îndemnul de a fi cercetată. Aceștia nu

de munți și dacă în creștin-ească conlucrare: des cu studiul și ei cu puterea, ar putea să mute în altă parte ghebul acesta al Petricăii; căci dacă cei cari au vînt să izească Bistrița, cu Peatra Teiului n'an reușit, apoi cei cari vor ti umfla pe vînt în spate Petricica, au reușit pe deplin, căci au izit lumina soarelui, trîntînd-o tocmai în partea de răsărit a orașului.

Ioachim Pulonță
continuare în nr. viitor.

UN APEL

Parietale Stareț al Mănăstirii După ne roagă printr-o adresă, să deschidem o listă de subscripții, pentru adunarea de fonduri, în vederea procurării unui dinam electric necesar acelei Mănăstiri. Avîndu-se în vedere faptul că așea Mănăstire, datorită poziției ei ocupă la poalele Ceahlăului, este foarte mult vizitată de excursioniști, rugăm pe onorabilii noștri cititori, să trimită sumele cu care vor binevoi să contribuie direct așei Mănăstiri, până la un total de 1000 lei, întru a fi îndeplinite formalitățile legale, de către p. Stareț, pentru deschiderea unei liste de subscripții.

CULTURALE

În ziua de 29 Aprilie a. c. s'a ținut la Negrești, sediul cerinței culturale „Sarata-Pângărași”, la care a luat parte și d-l Subrezvizor școlar al circ. Tg. Neamț, D. Frișescu. După slujba dela Biserică, unde au participat toți învățătorii din cerc și toți elevii școlilor din negrești, s'a ținut sesiunea intimă la școală. Sesiunea a scos propunătoare la lecție, pe doamna D. Pitaru și conferențiere pe d-nele Maria N. Gheorghieasa și P. Gr. Ilescu.

Doamna Pitaru a ținut o lecție de memorizare cu el. II-a: „Ploaia”, care a fost în deajuns criticată și calificată bine.

La subiectul „Obligatorietatea” despre care a conferențiat frumos doamna P. Ilescu, s'a dat loc unei foarte interesante discuții între membrii cercului. Desprindem din soluții: aplicarea obligativității, să nu o facă numai învățătorul, ci să fie ajutat de jandarm, așa după cum el ajută încorporarea în armată; să se dea termen redus în armată absolvenților a 7 clase primare, să se înființeze ateliere ș. a. A făcut, apoi, o foarte interesantă și bine pregătită, recenzie asupra cărții: „Coordonate etnografice” de S. Mehedinți, d-na Maria N. Gheorghieasa. D-sa a fost răsplătită prin ascultarea și urmărirea f. atentă a tuturor colegilor!

După masă a avut loc o bogată și foarte frumoasă serbare școlară, pregătită de d-nele Brânză și Ilescu și de d-l N. Gheorghieasa, cu elevele și elevii școlilor de fete și de băieți.

La această serbare a luat parte un mare număr de săteni, în frunte cu toate autoritățile comunale.

Serbarea s'a încheiat cu un vâdit și emoționant moment de expresie a sentimentului național, toți, în picioare, ascultând cuvinte de slăvire și urare pentru M. S. Regele și țară.

Decanatul Corpului de Avocați din județul Neamț

CONVOCARE No. 155
1 Maiu 1934

D-nii avocați definitivi, înscrși în tabloul avocaților din județul Neamț, cu drept de vot, în conformitate cu art. 185 din legea de organizare a Corpului de avocați, sunt convocați a se întruni în Adunarea Generală electivă, în ziua de 27 Maiu 1934, spre a proceda la alegerea unui membru în Consiliul general al Uniunii, al cărui mandat expiră la finele lunii Iunie 1934.

Alegerea se va face în Camera avocaților din Palatul Administrativ din orașul Piatra-N., între orele 13 și 18 p. m. 1—6 p. m.

Lipsa nejustificată dela Adunarea generală electivă, dă loc la o amendă de 500 lei, în folosul Casei de Pensii și ajutoare a Corpului, conform art. 190 din lege.

În conformitate cu art. 174 din lege, candidaturile se vor anunța cu cel puțin 5 zile înainte de alegere, la Secretariatul Corpului, de ori ce avocat, cu consimțământul candidaților.

Se vor putea propune candidaturi, achitându-se taxele pentru tipăritul buletinelor de vot.

Decan, E. KIRCOLESCU

Secretar, A. Pralea

Dela Consiliul Interșcolar

ÎNȘTIINȚARE

Părinții, corespondenții și gazdele elevilor și elevilor dela toate școlile secundare din acest oraș, sunt rugați a se întruni în sala de festivități a liceului de băieți „Petru-Rareș” Duminică 6 Mai a. c. ora 11 dimineața, pentru a li se face cunoscut dispozițiunile Ministerului Instrucțiunii, în ce privește purtarea elevilor și elevelor în afară de școală și a se consfătuși asupra mijloacelor pentru o colaborare cât mai strânsă între școală și familie.

Președintele Consiliului Interșcolar
V. GHÎJESCU

A V I Z

Domnii învățători cari pleacă în excursie la Piatra-N., cu elevii școlilor primare dela țară, sunt rugați cu insistență să viziteze cu copiii și magazinele „Librăria Românească” Vasile Ionescu Piatra-N. (centru).

INFORMAȚIUNI

◆ Cu adâncă întristare sufletească anunțăm că, astăzi dimineața, Inginerul Daniel Clain, scumpul nostru colaborator, a încetat subit din viață.

Transmitem pe această cale îndureratei familii condoleanțele noastre.

◆ Bugetul orașului nostru pe acest an a fost fixat la 28 milioane lei și aprobat de Ministerul de Interne, care a acordat orașului un ajutor de 1.500.000 lei pentru lucrări edilitare. În aceste lucrări, primul loc îl va ocupa pavarea orașului.

D-l Miron Șoarec student la conservator, a fost admis ca membru activ al orchestrei simfonice din București.

◆ Ziua de 1 Maiu a trecut în liniște, în orașul nostru. Nu s'au produs nici un fel de incidente, n'a fost nici o arestare.

În sala Americanu, a avut loc o întrunire muncitorească, unde diverși vorbitori au criticat, ca de obicei, actualele legiuiri muncitorești, cerând pentru viitor altele mai bune.

◆ Zilele trecute, a avut loc adunarea g-rală anuală, a membrilor cercului sub-ofițerilor din garnizoana locală. Cu această ocazie vechiul comitet a prezentat gestiunea de descărcare, alegându-se apoi noul comitet astfel compus: Președinte, d-l Major C. Nistor; Vice președinte, d-l plut. major Pârloagă D-tru; casier, plut. major Chinariu Ioan; membri, plut. majori Nistor V. Hulpai I., Adomnicăi Gh. și Safta Gh.; Cenzori: plut. majori C. Azoitei sub șeful muziceii și Ionescu Spiridon.

◆ Judecătoria locală a condamnat pe Maria Olaru din com. Bistrița la o lună închisoare pentru furt.

◆ Mihai Iacob, fost primar în com. Zănești, a fost reclamat de o serie de săteni, oă a încasat dela dânsii diferite dări comunale, pe care nu le-a vărsat casieriei comunei.

◆ Epitropia com. Homiceu-Talpa a reclamat pe I. V. Ioniță, care era însărcinat cu vinderea lumânărilor, că de câțiva ani, acesta n'a mai dat nici o socoteală despre această afaceri. Parchetul cercetează.

◆ De câteva săptămâni, niște călduri caniculare s'au abătut asupra Neamțului. În orașul nostru, la începutul săptămânii s'au înregistrat peste 22°. Starea semănăturilor în județ este foarte îngrijorătoare.

RESTAURANTUL
PETRICĂ IGNEȘCU

Este cel mai efțin și mai bine asortat din Piatra-Neamț

Am mâncat și am fost servit excelent, de fratele Petrică Ignescu. Restaurantul său Românesc îl face cinste și lui și frumosului târg Piatra-Neamț.

MIRCEA I. PELLA
Actor din București

◆ La ministerul instrucțiunii, au început să sosească tablourile pentru transferările în învățământul primar. Consiliul inspectorilor generali se va întruni zilele acestea, spre a face transferările.

◆ Duminică 13 Mai ora 10 dimineața, în sala de festivități a Liceului Petru-Rareș, va avea loc o serbare cu copiii grădiniței No. 5 P. N., în folosul Soc. „Cîrîm Vișii” pentru „Ceașca cu lapte” unde va debuta și un frumos balet leșan. Publicul este rugat a lua parte.

◆ Duminică 29 Aprilie, elevii Liceului și ai Școlii Normale din localitate, sub conducerea d-lor profesori C. Turcu și I. Tazlăuanu, au făcut o excursie la M-rele Bistrița și sanatoriu Bisericiani. În această localitate din urmă, d-l d-r Dimitrieș a dat foarte instructive explicații, cu privire la ravagiile ce le face în viață tuberculoza.

◆ Duminică 6 Mai la ora 4³⁰, se joacă pe Borzoghian partida pentru campionatul districtului, dintre Stadiu (Bacău) și Ceahlăul (Piatra).

◆ Suntem informați, că d-l învățător Mihai David dela Ghindăoani, este încă suspendat dela catedră.

Ne miră acest lucru. D-sa trebuie repus în drepturi măcar acum, prea târziu.

◆ În comuna Dochia Jud. Neamț, s'a pus bazele unui comitet, pentru construcția unei cruci comemorative, în amintirea celor 70 de eroi morți în 1916—1918 pentru Patrie.

Comitetul format din preoți învățători, și săteni, au dispus colectarea sumei necesare, căutând și aprobarea Prefecturii.

Această inițiativă sperăm, s'o vedem realizată, în cel mai scurt timp, având în vedere, că satul Dochia este înconjurat de proprietari, care-au dat dovadă de mărinimie și în alte timpuri.

Numele celor ce vor binevoi a contribui, se va trece în cartea de aur a Comunei, care se va alcătui cu această ocaziune.

MEDITATII

Profesor secundar meditează convenabil elevi și eleve de curs secundar.
A se adresa: str. Apele Minerale 8

Primăria Orașului Piatra-N.

Publicație No. 4849

La 12 Mai 1934 ora 11 a. m. se va ține licitație în camera Primăriei Piatra-N. pentru închirierea a 54 locuri, de ocupat cu mese în piața „Tachei Corbu” pentru precupie astfel:

Locurile No. 1—8 în dosul pieții. No. 9—21 în rândul I, No. 21—36 în rândul II, și No. 37—54 în rândul III.

Condițiunile de închiriere se pot vedea în orice zi și oră de serviciu la grefa Primăriei.

Președinte Com. Interimare
AL. GHEORGHIE
Secretar G-ral, G. MATEI

SĂNĂTATEA ESTE TEMELIA VIETII ȘI A FERICIREI
Ingrijiti-vă sănătatea!

Suferiți de arsuri la stomac

Să știți că nu e bine!

Când stomacul nu mistuie mâncarea cum trebuie, îndată suferi de arsuri în capul pieptului și un fel de răgâieli acro se suie pe gât. Simți o greutate în tot trupul, te doare capul, iar câte odată ai dureri de stomac, mai ales după masă. Când stomacul nu mistuie, mâncarea nu mai poate hrăni trupul și în loc să-i dea hrana care îi dă viață, îl umple cu diferite otrăvuri.

Vindecăți-vă din timp

Cine e chinat de dureri și vrea să scape repede și fără pericol de suferințele sale să scrie chiar azi la **LABORATORUL VOREL** și va primi GRATUIT folositoarea broșură No. 3 Z. pe baza bonului alăturat.

Pe baza bonului alăturat ne facem o plăcere de a vă trimite GRATUIT broșurile care vă interesează.

Ajunge să tăiați bonul și să-l trimiteți chiar azi (într'un plic sau lipit pe o carte poștală) împreună cu adresa D-v. completă către

LABORATORUL VOREL
PIATRA-NEAMȚ

Cum vă puteți curăți sângele

și apăra trupul de boli?

Sângele stricat și rău, plin de otrăvuri este cauza multor boli precum scofuloza, rachișmul, reumatismul, guta, boli de piele, sifilis etc. etc. Sângele este lichidul care hrănește trupul omului și îi dă sănătate și viață. Îndată ce sângele se otrăvește el nu mai poate hrăni trupul, bolile se țin lanț și viața e grea și chinușă.

SÂNGE CURAT
INSEAMNA VIAȚA SANATOASĂ!

Pentru a ști cum vă puteți curăți sângele trimiteți chiar azi bonul alăturat și veți primi GRATUIT folositoarea broșură No. 2 Z.

BON No. 5 (de tăiat)

Rog trimiteți-mi gratuit broșurile No.

(Scrieți No. Broșurilor care vă interesează)